

ԳՐԱԿԱՆ—ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

*
* *

Մենակ, միշտ մենակ—լինչ երջանկութիւն.
Մի գերերկրային բերկրութեամբ լցուած
Լսում եմ մարող սրտիս բաբախիւն,
Համարում ամէն մի վայրկեանն անցած:

Հեռու աշխարհի անմիտ ժխորից,
Ամէն խռովայոյզ կրքերից ազատ,
Վշտիս անձնատուր ու անցաւակից
Փայլալուծ եմ իմ տենչերն հարազատ:

Ո՛հ, լինչ անպատում հոգեզմայլութեամբ
Երագում եմ ես, այսպէս միայնակ,
Իբրեւ երկնային մի մոլար ջինջ ամպ
Ցնդել եթերքումն անհուն, կապուտակ:

Ինչպէս ձիւն մաքուր լեռան գաղաթին
Արևի շողից հալուել կուզէի,
Մարգեր շոյելով անցնել մեղմազին
Ինչպէս սօսափիւն դարնան զեփիւռի:

Կամ սիրով արբշիւ, ինչպէս պատանին
Մատաղ սիրունու գրկումը անուշ,
Գլուխըս դրած երկրի ջերմ կրծքին՝
Իւր հետ յաւիտեան քուն լինել անյոշ...

22 Դեկտ. 1911.

Յ. Յովհաննիսեան